

- Интернет – системата работи – няма проблем, само дето цените са много високи – само за няколко минути достигнах моя лимит и получих SMS. Ще се ограничим само с WiFi.
- След почти едночасово мотане по уличките и с помощта на Алекс, оказана с GPS на местния шофьор, стигнахме до хотела. Намира се в северната част на града и изглежда добре. Настаниха ни трима в стая – аз съм с Алекс и Петър – винаги засмян, готов да се шегува и много активен пловдивчанин, хвърлихме торбите и излязохме да си потърсим храна. Обменихме по малко парички. Купих си малко плодове, кисело мляко и един сандвич и се прибрах в хотела – заспал съм веднага – явно умората си каза думата. Двамата юнаци са се върнали, но не съм ги усетил. Най-важното е че първия ден от пребиваването в Перу открих един чудесен плод – черимоя. Има го и при нас, но явно го берат неузрял и ни го изпращат, а тук е готов – ядеш го, омазваш се и накрая си сит и усмихнат. Ще си купуваме пак.

16 юни 2017

- Ставането беше рано. Подредихме торбите, усвоихме няколко черимоята, сложихме по две шишета с вода в малките раници и се натоварихме на вчерашното автобусче. Този път пътуването беше кратко – от хотела до автогарата. И там ни чакаше един прекрасен автобус – двуетажно чудо с всички необходими удобства за едно 7-8 часово пътуване – това ни предстоеше, за да попаднем в Наска – първата ни дестинация.

- Хората се бяха потрудили да направят едно прилично приемане на багажа, проверяване на пътниците, влизането в автобуса - само през едно място и т.н., само дето всичко останало си беше един разграден двор. Но хубавите неща така започват – все от някъде и ако има желание в един момент ще се получат. И късмет – мястото ми е на втория етаж и то отпред - всичко ще е пред погледа ми. Потегляме на юг.

- И се заредиха едни картини – няма край. В началото пътя вървеше успоредно на океана. Разбира се магистралата се превърна в двулентов път, но хубав. Полека излязохме от мъглата и облаците. Към обяд се показа и слънцето. Всъщност вървахме към една от най-големите пустини в Южна Америка – Атакама. Жълтият цвят е преобладаващия. Пясъци и камъни отляво и океана отдясно. От време на време минаваме през малки населени места – картината е една и съща – квадратни къщи на един етаж със стърчащи жезла и бетонни колони. Ако пресичаме корито на река, то е сухо, но все пак около него има някаква зеленина. Да не забравяме, че сме в началото на зимния сезон в Перу. Валежи няма, а и няма да има още 2-3 месеца.

- Хората ни нахраниха, дадоха и по едно одеяло – всичко ОК. Освен вече станалата стандартна фраза при откриването на нещо хубаво или лошо – „ГОНДА ВОДА“, все по-често се чува обращението – Тигърче. Хубаво е !!! Всички са тигърчета. Полека бандата се обединява с усмивки и подхвърляния. Душата на компанията се очертава да бъдат двамата Петровци. Не спират – като навита пружина са и все със смях.
- По пътя на много места се виждат парници – в нищото, без зеленина, без вода – какво правят тези хора ??? Сигурно е много, много трудно да се оцелее. Самите хора са малки, облечени в традиционните за Перу дрехи и задължителните шапки. Индианските черти на лицата им също са типични.
- Към 2.30 - 3 часа след обяд навлизаме в платото Наска. Начало, както виждате от снимката по-долу, има, но край няма !!! Равна, суха и еднообразна равнина. Да не попаднеш там – няма излизане. Разказа ни, в тази равнина има „специален“ климат – вали до планината, която я разделя от океана, а над платото – нищо. И така е от векове. Това е и основната причина ЛИНИИТЕ да се запазят досега – просто няма ерозия.

- Едноименното градче е симпатично и е в съответствие с беднотиата на тази страна. Няма да повтарям вече, че къщите нямат покриви – това е ясно. Настаняваме се хотела – всичко е точно. И от третия етаж на нашия хотел стърчат железни. В банята има отвор за прозорец, но прозорец няма – бял кахър – ГОНДА ВОДА. Алекс ни емна и след 15 минути бяхме във вече традиционното 15 месно автобусче на път към летището на града. Имаше нови домакини – симпатяги. Идеята беше да използваме времето и да видим „ЛИНИИТЕ“ днес. Няма лошо. А и на всички ни се искаше да ги видим най-после тези линии – толкова сме слушали за кондора, космонавта и всички останали, които се оказва, че са повече от 40, но най-известните са около 15. На път към летището видяхме паметника на Мария Райхе. Един живот посветен на разгадаването на тайните на ЛИНИИТЕ – накрая нищо - но все пак още една теория.
- Пристигаме на летището – всичко е уредено. Искан още сега да подчертая, че организацията на Алекс беше перфектна по време на цялото пътуване – нямашме нито един гаф. Ако имаше някаква забавяне, то беше по вина на местните партньори на нашия човек – те проста са си такива. Летището е добре уредено – има контрол, има място за почивка, има магазинчета. И ... стигнахме до коката!!! Алекс вече ни беше приказвал за ползата от тези листенца – колко са добри за по-лесното адаптиране към височините и т.н. Видяхме ги в магазинчетата – има ги навсякъде и не струват нищо.

Докато чакахме да ни натоварят на самолетчето, разгледахме сергийките и си купихме от листенцата и малко сувенири – чинийката от Перу ще бъде от Наска – красива е и много лека.

- И – във въздуха сме и бръмчим към платото. В интернет има всичко, което се знае за тези фигури. Ще кажа само – видях ги, има ги, там са и са прекрасни. Самолетът облиташе всяка фигура поотделно по два пъти. Накланяше се на 180 градуса и космонавта, рибата, кондора ... бяха пред очите ми. Фантастично !!! Тези 40 минути минаха на един дъх. Снимахме, снимахме ... Ето моята любима фигура : все си мисля, че

са ни помогнали да създадем тези фигури.

- Накрая самолета прелетя над останките на крепостта на инките, както и над все още действащите кладенци от онази епоха за чиста питейна вода.
- Пак сме на земята – времето минава като миг, а искам пак и пак да съм с тези чудеса. Нали виждате – всички са толкова доволни – все едно са видели ГОНДА ВОДА. Да е жив и здрав Алекс – страшно Тигърче е !!!

- Натоварихме се на автобусчето и обратно в градчето и пак черимоята – само че белена и измита – за да не стане сакътлък. Ще я потърся в БГ – но едва ли ще бъде толкова вкусна.